

Quæres 3°. an possunt parentes suos liberos baptizare.

Resp. posse & debere, si mortis periculum immineat, nec alius adstet qui baptizare queat: cum enim premit necessitas, nullus à Baptismatis ministerio excluditur. Hoc autem officium exercere non debent parentes, nisi extremâ necessitate compulsi, propter affinitatem spiritualem quæ per Baptismum contrahitur inter patrem & matrem baptizati, & quæ Matrimonii usum impedit, nisi Ecclesiæ dispensatio intervenerit. Hæc autem cognitio spiritualis locum non habet, ubi adest summa necessitas.

CAPUT V.

De subjecto Baptismi.

SUBJECTUM Baptismi dicitur quisquis ad illum recipiendum est idoneus; talis est autem omnis & solus homo: nullus est enim qui ex generatione carnali peccatum originale non traxerit, ad quod expiandum institutus fuit Baptismus. Distinguemus 1°. de infantium, 2°. de adultorum Baptismate.

ARTICULUS PRIMUS.

De infantium Baptismo.

Hic tria in disputationem veniunt; primum, utrum infantibus Baptismum conferre liceat & expediat; secundum, an baptizari debeant infantes, tum in utero materno inclusi, tum monstruosi, tum expositi; tertium, an licitum sit infidelium parvulos, invitis parentibus, baptizare

PARAGRAPHUS.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Utrum infantibus Baptismum conferre liceat & expediat.

Vanum esse & irritum Baptismum infantibus datum contendunt *Anabaptistæ*, quorum secta orta est anno 1522, & parentem habuit Nicolaum *Stork*, qui primum Lutheri partes amplexus, ab eo postea deficit. Ita dicti sunt quod Baptismum parvulis administratum iterare soleant, cum ad pubertatis annos pervenerint. Nomen enim, *Anabaptistæ*, ex duobus vocabulis Græcis coalescit, nempe *ανα* iterum, & *βαπτισμα*, id est, mergo vel baptizo. Michael Servetus in fine libri de regeneratione puerorum Baptismum vocat horrendam abominationem. Hanc hæresim XII sæculi jam præformaverat *Petrus de Bruis*, cujus sectatores appellati sunt *Petrobruffiani*; dicti sunt etiam *Henriciani*, ab Henrico quodam *Petri de Bruis* discipulo.

PROPOSITIO.

Infantes validè & licitè baptizantur.

Probatur 1°. Illi validè & licitè baptizantur, ad quos pertinet ista de suscipiendo Baptismate lex à Christo imposta: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto, non potest introire in Regnum Dei*: (*Joan. 3. 5.*) atqui lex illa infantes perindè ac adultos involvit, tum quia generalis est, tum quia ad eos omnes spectat, qui obtinendo cœlesti Regno sunt idonei: tales autem sunt parvuli, ut sic testatur Christus: *Sinite parvulos, & nolite eos prohibere ad me venire; talium est enim Regnum Cœlorum*: (*Matth. 19. 14.*) ergo, &c. Nec audiendi sunt qui reponunt parvulos de quibus loquitur Christus, rationis usum.

Tom. III.

S

jam adeptos esse; siquidem ad Christum venire dicuntur, non afferri vel adduci: vox enim Græce *βρέφος* quæ utitur S. Lucas, (2. 16.) infantem tenellulum & in canis positum significat. Idem Evangelista infantes narrat à parentibus suis ad Christum afferri.

Prob. 2. Hæc doctrina certa est, quæ ab ipsis Apostolis derivatur: atqui talis est quam defendimus doctrina: *Ecclesia*, inquit Origenes, *ab Apostolis Traditionem suscepit etiam parvulis dare Baptismum*; sciebant enim illi quibus mysteriorum secreta commissa sunt divinorum, quod essent in omnibus genuinæ fordes peccati, quæ per aquam & Spiritum ablui deberent. (In cap. 6. Epist. ad Rom. lib. 5. tom. 4. pag. 565. col. 2. edit. BB.) Antiquæ hujus fidei testis fuit, strenuusque defensor Augustinus: *Pelagiani*, inquit, *parvulos baptizandos esse concedunt, qui contra auctoritatem universæ Ecclesiæ procul dubio per Dominum & Apostolos traditam, venire non possunt.* (Lib. 1. de peccat. merit. & remiss. cap. 26. tom. 10. p. 22.) *Consuetudo Matris Ecclesiæ*, inquit, *in baptizandis parvulis . . . non est omnino credenda, nisi Apostolica esset Traditio.* (Tom. 3. part. 1. pag. 272. lib. 10. Genes. addit. cap. 23.) Idem multis aliis in locis docet S. Doctor contra Pelagianos disputans, ex eaque consuetudine colligit peccatum originale in parvulos transmitti; quod negabant illi Hæretici, quamvis baptizandos esse infantes confiterentur. Alios Patres tum Græcos, tum Latinos, eâ de re unanimes appellare supervacaneum esset.

Antiquissimam & ab ipsis Apostolis acceptam hanc doctrinam ita confirmat Synodus Tridentina: *Si quis dixerit parvulos, eo quod credendi actum non habent, suscepto Baptismo, inter fideles computandos non esse, ac propterea, cum ad annos discretionis parvenerint, esse rebaptizandos, . . . anathema sit.* (Sess. 7. de Bapt. can. 13.)

Solvuntur objecta.

Objicies 1°. Sic jubet Christus: *Euntes docete omnes, gentes baptizantes eos.* (Math. 28. 19.) *Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvus erit.* (Marc. 16. 16.) Itaque, teste Christo, Baptismati doctrina & fides præmitti debent: atqui parvuli neutrius sunt capaces; ergo nec Baptismi recipiendi.

Resp. Dist. maj. Præmitti debent ab adultis, conc. ab infantibus, neg.

Recipiendi quidem Baptismatis obligatio ad omnes pertinet, quia sic generatim committatur Christus: *Nisi quis renatus fuerit, &c.* sed doctrinam & fidem Baptismo præmittendi necessitas solos adultos, qui utriusque sunt capaces, spectat; minimè vero parvulos qui neutrum possunt. Divinæ enim misericordiæ consentaneum maximè est ut infantes, propter doctrinæ fideique actualis defectum, à sacro fonte non repellantur, quæ nisi fuerint expiati, salutem obtinere nequeunt. Fidem hanc actualem supplet Ecclesiæ fides in quâ baptizantur: nam si nocere eis potuit peccatum alienâ, nempe primi parentis, voluntate commissum, cur ipsis non proderit fides aliena, nimirum Ecclesiæ, accedente Baptismi Sacramento? *Credit in altero*, inquit Augustinus, *quia peccavit in altero.* (Serm. 294. cap. 11. n. 12.)

Obj. 2°. Non licet, imo injustum est, pueris nescientibus Christi novæque Legis jugum imponere: ab omni enim jure alienum est, ut aliquis inscius & inconsultus debita contrahat: atqui per Baptismum pueris omnino nescientibus imponitur Christi novæque Legis implendæ jugum; ergo non licet, imo iniquum est ipsis Baptismum conferre.

Resp. Neg. maj. Tam enim parvulus, quamvis inscius, per Baptismum potest Religionis Chris-

tianæ jugo fieri obnoxius, quam olim potuit infans univēſæ Legiſ Moſaicæ præſcriptis per circumſiſionem obſtrungi: atqui infans ſine ullo rationis uſu quondam per circumſiſionem poterat univēſis Legiſ Moſaicæ præſcriptis ſubjici, ergo, &c. Præterea, numquid injuſtum eſt divinum infantibus remedium conferre, quo ſi caruerint ante mortem temporalem, in æternam damnationem incurrerent? Numquid crudeliter agit qui ægrotum, licet ignorantem, opportuno medicamento, ſanat, aut captivum liberat? Atqui infans per Baptiſmum è gravi morbo eximitur, id eſt, ex peccato quod à primo parente traxerat; ab horrenda diaboli ſervitute, ſolvitur & in libertatem filiorum Dei vindicatur. Numquid tandem injuſte datum parvulis dici poteſt, quod niſi in infantia recepiſſent, adultâ ætate, auditoque verbo Evangelico poſtulare tenerentur? atqui infantes, cum adoleviſſent, verbumque Evangelicum audiſſent, Baptiſmum petere jure divino tenerentur, niſi eum jam recepiſſent; ergo non injuſtitia, ſed anticipata miſericordia eſt, infantibus Chriſti novæque legiſ jugum per Baptiſmum imponere; maximè vero cum Chriſtus dixerit: *Jugum meum ſuave eſt, & onus meum leve.* (Matth. II. 30.) Præterea Diſcipulis ſuis ita præcepit: *Sinite parvulos, & nolite eos prohibere ad me venire.* (Ibid. 19. 14.)

Obj. 3°. Chriſtus nonniſi circa trigeliſimum ætatis annum baptizatus fuit; ergo ad illud uſque tempus differendus eſt Baptiſmus.

Reſp. Neg. conſeq. 1°. quia falſo ſupponitur ad imitationem ducenda eſſe quæcumque à Chriſto geſta ſunt: Chriſtus enim Circumſiſioni totiſque Legiſ Moſaicæ ſeſe ſubjecit; atqui tamen nemo dixerit ad illud Fideiſ adſtrungi: 2°. quia Chriſtus, cum nullum peccatum habuerit expiandum, non aliquam ob neceſſitatem, ſed propter exhibendum humilitatis exemplum baptizati voluit; ex eo quod igitur anno ſuæ ætatis trigeliſimo Bap-

tiſmum ſuſceperit, non ſequitur idem à Fidelibus obſervandum eſſe, quibus ira neceſſarius eſt Baptiſmus, ut infantes qui eo fraudati obierint, à ſalute excludantur.

Obj. 4°. nullum in Scripturis reperias exemplum infantis baptizati; licet, v. g. in Samaria ingens multitudo baptizata fuerit; nihilominus hoc unum dicitur: *Baptizabantur vir ac mulieres*, non autem infantes; (Act. 8. 12.) ergo baptizari non debent.

Reſp. Tranſeat ant. & neg. conſeq. 1°. quia ex Traditione quæ altera eſt fidei noſtræ regula, compertum eſt baptizandos eſſe infantes; ac proinde argumentum ex Scripturæ ſilentio petiſtum, à Catholicis facile diſſolvitur; ſed non ita facile ab eo ſeſe expedire poſſunt Lutherani & Calviniſtæ qui Traditionis autoritatem rejiciunt: 2°. quia, licet nullum in Scripturis exemplum occurrat mulieris quæ ad Euchariftiam admiſſa fuerit, inde tamen peſſimè concluderetur eas ab Euchariftia excludendas eſſe.

Dixi autem tranſeat antecedens: ex Scripturis enim legitimè colligitur infantes ab ipſis Apoſtoliſ fuiſſe baptizatos: narratur enim Lydiam purpurariam cum omni domo ſua à Paulo Baptiſmum accepiſſe. (Act. 16.) De cuſtode etiam carceris in quem conjectus fuerat Paulus, legitur: *Baptizatus eſt ipſe & omnis domus ejus.* (Ibid. v. 33.) Apoſtoli� etiam ſic teſtatur: *Baptizavi autem & Stephanæ domum.* (1. Cor. I. 16.) Itaque Scriptura aſſerit integras familias ab Apoſtolo fuiſſe baptizatas: atqui familia non adultos tantum, ſed & infantes plerumque complectitur; ergo, &c. Nec obſtat quod objicitur, nempe ex ea hominum multitudine quæ in Samaria baptizata fuit, mentionem non fieri, niſi de viris & mulieribus: qui enim unum aſſerit, alterum minimè negat.

PROPOSITIO II.

Non licet tantum, sed etiam expedit parvulos ante rationis usum baptizare.

Probat^r 1°. Ex dictis constat infantes baptizandi consuetudinem, à Traditione Apostolica tam apertè fluxisse, ut in eam insurgere non ausi fuerint ipsimet Pelagiani, quorum tamen id intererat inficiari, ad effugiendam grave argumentum, inde pro peccato originali petitum: atqui nefas sit dicere consuetudinem, tanta auctoritate munitam, infantibus esse vel perniciosam, vel inutilem.

Prob. 2°. Illud infantibus maximè prodest, unde sit ut aeternæ damnationi non sunt obnoxii, si repente moriantur; ut à dæmone minus infestentur; ut vitæ Christianæ firmius adhæreant: quæ commoda sane non levia sunt: atqui ex Baptismate parvulis dato, sit 1°. ut aeternam in damnationem non incurrant, si inopinata morte rapiantur, quod non semel accidit; 2°. ut à dæmone minus vexentur, quia jam non ipsius membra sunt, sed Christi & Spiritus Sancti templum; 3°. ut vitæ Religionisque Christianæ sint tenaciores; tum quia ipsorum imbecillitatem roborat gratia è Baptismate percepta; tum quia homo in ea vivendi ratione & Religione firmius perstat, qui jam à pueritia fuit assuetus & solemniter ad dictus.

Gregorius quidem Nazianzenus & Tertullianus censuere differendum esse parvulorum Baptisma, alter ad triennium, & alter ad ætatem usque adultam: *Veniant* (ad Baptisma) inquit Tertullianus, *dum adolescunt, . . . fiant Christiani, cum Christum nosse potuerint.* (*Lib. de Bapt. cap. 18.*) Sed rejicienda est singularis hæc sententia, quia perpetuæ Ecclesiæ Traditioni adversatur; quantalibet enim præcellentibus viris debeatur reveren-

tia, majorem sibi profecto vindicat Ecclesia, cui Christ^{us} privilegium non errandi asseruit. Hic locum habet ista Vincentii Lirinensis regula: *Quidquid* (unus aut alter Patrum) *quamvis ille sanctus & doctus, quamvis Episcopus, quamvis Confessor & Martyr, præter omnes, aut etiam contra omnes senserit, id inter.... privatas opiniunculas, à communis & publicæ ac generalis sententiæ auctoritate secretum sit; ne.... universalis dogmatis antiqua veritate dimissa, unius hominis novitium sectemur errorem.* (*circa finem primi Commonit.*)

Notandum tamen utrumque illum Doctorem ab errore Anabaptistarum fuisse alienissimum. Contendunt enim illi Novatores inutilem esse & irritum Baptisma infantibus datum; laudati vero Patres consulunt quidem ut parvulis differatur Baptisma, quando nihil est timendum; minime autem, si urgeat mortis periculum. *Quid de iis dices, qui adhuc, tenerà ætate sunt, ait Gregorius Nazianzenus?.... an eos quoque baptizabimus? Ita prorsus, si quod periculum urgeat: præstat enim absque sensu sanctificari, quam sine sigillo & initiatione abscedere.* (*Orat. 40. in Bapt. tom. 1. pag. 658. Edit. an. 1630.*) Idem docet Tertullianus, (*Lib. de Bapt. capit. 12. & 13.*) Validum igitur & licitum esse putant Baptisma infantibus administratum.

PARAGRAPHUS II.

Utrum baptizari debeant infantes, tum in utero materno inclusi, tum monstruosi, tum expositi.

Quæres igitur 1°. utrum infantes in utero materno inclusi valide baptizari possint.

Resp. 1°. Negat Augustinus: *Sacramentum Baptismi, inquit, profecto Sacramentum regenerationis est; quocirca, sicut homo qui non vixerit, mori*

non potest, & qui mortuus non fuerit, resurgere non potest; ita qui natus non fuerit, renasci non potest. (Lib. 2. de peccat. merit. cap. 27. n. 43. tom. 10. pag. 63.) Idem docet S. Thomas. (3. part. quæst. 68. art. 11. ad 4.) In utramque nihilominus partem à Theologis defenditur proposita quæstio. Alii propter rationem ab Augustino adductam, contendunt infantes validè non baptizari, quandiu in utero materno latent: alii autem valere putant Baptismum, modo ad infantem aqua possit pertingere: parvulus enim, quamvis in lucem nondum editus, vivit tamen, animam habet, jamque est peccati reus.

Resp. 2°. Baptismum non valiturum, si infans in utero matris ita claudatur, ut ad eum alicujus instrumenti ope tantum aquæ deferri non possit, quantum sufficit ut dicatur ablutus; ad Baptismum enim, quocumque modo conferatur, sive per immersionem, sive per infusionem, sive per asperisionem vel injectionem, necessaria est ea aquæ copia, quâ corpus censeatur ablutum.

Resp. 3°. Si ad hujusmodi infantem tantum aquæ pervenire possit, quantum satis est ut dicatur ablutus, verisimilius esse tunc valiturum Baptismum: si quid enim in ea hypothese ipsius integritati noceret, maxime quia parvulus nondum censeatur natus: atqui, licet in lucem nondum editus, nec sub eo respectu natus, alio tamen sensu verè natus est, qui sufficit ad Baptismum. Nam vivit, habet corpus suis instructum organis, & animam quâ sentit; ita natus est, ut originali labe jam sit infectus. Nonne Christus Dominus, quamvis adhuc in utero materno delitescens, ab Angelo dicitur natus? *Noli timere*, ait Angelus Joseph *accipere Mariam conjugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est.* (Matth. 1. 20.) Nonne S. Joannes in utero matris sanctitate donatus est, ac proinde renatus; siquidem prius erat peccato originali vitiatus?

Quid igitur obstat quominus infans, in utero matris clausus, validè baptizetur si ad eum satis aquæ perveniat, ut dicatur ablutus? Si tamen, post Baptismum ea ratione tentatum, infans in lucem prodeat, tunc Baptismum sub conditione iterandus est; tum quia constare non potest, an tantum aquæ ad eum fuerit immissum, quantum necesse est ut meritò censeatur ablutus; tum quia valere Baptismum in utero matris acceptum negant SS. Augustinus & Thomas, nonnullique alii Theologi.

Quæres 2°. an baptizandi sint partus monstruosi.

Resp. diligenter expendendum esse utrum partus illi hominis naturam retineant, neque; illud vero præsertim est dijudicandum ex capite, utpotè præcipua hominis parte, rationis domicilio, & in qua omnes vigent sensus. Si formam hominis habeant, baptizandi sunt, licet membrum aliquod minus præcipuum vel deficiat, vel redundet; secus autem abstinendum à Baptismo. Quando res ambigua est & dubia, tunc Baptismus sub hac forma conditionali conferatur: *Si homo es, ego te baptizo*; cum nullum imminet periculum, monet S. Carolus ut consulatur Episcopus.

Cum gemelli sibi invicem copulari nascuntur, seorsim uterque baptizandus est, quia non unus, sed duo sunt homines; si vero partus non fuerit propriè duplex, inspiciendum erit quæ partes sint geminæ. Ubi monstrum duo capita gerit, duo & pectora, duplex distinctusque Baptismus erit conferendus, licet alia membra sint simplicia. Ratio est quod, ubi præcipuæ corporis partes geminantur, duplicem animam agnoscunt seniores Theologi; quando tamen imminens mortis periculum compellit ut simul baptizentur, tunc adhibenda est hæc forma, *ego vos baptizo, &c.* Si monstrum duo quidem capita, sed unum pectus habeat, unum caput abluendum erit cum forma absoluta,

ego te baptizo, &c. alterum vero sub ista conditione, si non es baptizatus, ego te baptizo, &c. Cum autem extrema necessitas postulabit, ut duo capita simul abluantur, usurpanda erit forma conditionalis, in quantum capaces estis, ego vos baptizo, &c. Legatur ea de re S. Carolus. (4. part.)

Quæres 3°. an baptizari debeant infantes à suis parentibus derelicti, qui appellari solent *expositi*.

Resp. Si certo non constituerit eos fuisse baptizatos, tum sub ista conditione baptizandi erunt: Si non es baptizatus, ego te baptizo, &c. ut vulgo fieri solet. Nullus enim à Baptismi gratia propter vitium parentum excludi debet; illud observandum est, licet hujusmodi infantes vel collo, vel manibus appensum habeant accepti Baptismi testimonium. Scheda enim illa potuit ab impia muliere, ab Atheo, à Judæo, à perditissimo aliquo homine, infantis collo, vel manibus illigari, quamvis Baptismum non acceperit, ut eo fraudetur.

PARAGRAPHUS III.

Utrum licitum sit infidelium infantes, parentibus invidis, baptizare.

Ut accuratius solvatur hæc quæstio, nonnulla sunt prænotanda.

1°. Apud omnes Theologos, si Durandum excipias, constat infidelium parvulos validè baptizari, invidis etiam parentibus: Non enim, ait Augustinus, scriptum est, nisi quis renatus fuerit ex parentum voluntate; ... sed, nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu. (Epist. 98. n. 2.) Tota ergo lis est, utrum Baptismus ille sit licitus.

2°. Certum est etiam licitè baptizari parvulum ex infidelibus natum, jamjam moriturum, si

absque Christianæ plebis detrimento id fieri possit: tunc enim infantis saluti ita consulitur, ut nec parentibus fiat injuria, quibus filium non Baptismus, sed mors rapit, nec irreverentiæ periculo Sacramentum exponatur, cum nullus sit apostasiæ metus.

3°. Ubi infideles Principi, vel alteri cuilibet domino Christiano *serviliter* subjecti sunt, justamque patiuntur servitutem, nullus videtur esse dubitandi locus, quin pueri à parentibus abstrahi possint & baptizari, modo iis non reddantur, horumque institutioni Christianæ sedulo provideatur: ratio est quod filii à parentibus servis geniti, nascantur & ipsi mancipia, & proprium sint Domini bonum, ideoque à parentibus avelli jure possint, & Christo per Baptismum consecrari.

4°. Si infideles ita jure suo vivant, ut Principibus Christianis nullâ ratione subditi sint, tunc indubitatum est nefas esse eorum infantes, reluctante utroque parente, baptizare; usurpatio namque tyrannica est iis vim facere, in quos nihil juris nullamque autoritatem habeas. Dixi autem, *reluctante utroque parente*: si enim alteruter consentiat, baptizari potest infans, quia consensus tunc ab eo præstatur, qui in puerum jus habet naturale. Quamvis alter parentum repugnet, prævalere debet illius assensus, qui Religioni & infantis utilitati magis est accommodatus.

5°. Superest igitur tantum difficultas de pueris infidelium qui Christiano Principi non *serviliter*, & tanquam mancipia, sed *civiliter* duntaxat, id est, ut cives & indigenæ subjiciuntur; tales sunt Judæi respectu Principum in quorum ditione tolerantur. Hujusmodi infidelium pueros posse, invidis parentibus, licitè baptizari affirmant nonnulli; sed negat S. Thomas, cui Theologorum pars major suffragatur; cum iis sit

P R O P O S I T I O.

Non licet filios infidelium Christianis Principibus civiliter duntaxat subditorum baptizare, in vitis parentibus.

Probat. 1°. Si infantes infidelium Christianis Principibus civiliter subditorum posse, in vitis parentibus, baptizari existimasset Ecclesia, aliquando sanè jus illud exercuisset, ut majorem Christo sobolem gigneret, ejusque Regnum amplificaret: atqui longè diversam fuisse Ecclesiæ consuetudinem, iis etiam temporibus, quibus florentissimum erat Principum Christianorum Imperium, sic testatur S. Thomas: *Hoc autem Ecclesiæ usus nunquam habuit, quod Judæorum filii, in vitis parentibus, baptizarentur, quamvis fuerint retroactis temporibus multi catholici Principes potentissimi, ut Constantinus, Theodosius, quibus familiares fuerunt sanctissimi Episcopi, ut Sylvester Constantino, & Ambrosius Theodosio, qui nullo modo prætermisissent ab iis impetrare, si hoc esset consonum rationi.* (2. 2. q. 10. art. 12.) Unde sic concludit S. Doctor: *Ideo periculosam videtur hanc assertionem de novo inducere ut, præter consuetudinem in Ecclesia hæcenus observatam, Judæorum filii, in vitis parentibus, baptizentur.*

Prob. 2°. Illud non licet quo læditur vel jus naturale, vel debita Sacramento reverentia: atqui infantes de quibus agitur, in vitis parentibus, baptizari nequeunt, quin lædatur vel jus naturale, vel debita Sacramento reverentia; pueruli enim illi paternæ potestati aut relinquuntur, aut subtrahuntur: atqui 1°. si paternæ auctoritati filius permittitur, tunc reverentiæ Sacramento debitæ nullo modo consultum erit, imo certissimæ profanationis periculo exponitur; norunt enim omnes quanta sit vis paterni affectus, quanta patrum in filios auctoritas, quanta filiorum in parentes reverentia; in-

fantes igitur illi parvis imbuti documentis, & Sacramento & fidem Christianam ejurabunt.

2°. Si filius paternæ subducitur potestati, in tuto quidem erit Sacramenti dignitas; sed manifestè violabitur jus naturale quod parentes in filios habent, eoque gravior erit hæc injuria, quo nihil carius inter bona naturalia parentibus esse solet, quam ipsorum filii; in vitis igitur parentibus, baptizari non possunt, quin offendatur vel jus naturale, vel reverentia Sacramento debita. Argumentum illud adhibet, fufiusque evolvit S. Thomas. (*Ibid.*)

Solvuntur objecta.

Objicies 1°. *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.* (Act. 5. 29.) Atqui Deus jubet omnes baptizari; ergo infidelium parvulos licet, parentibus in vitis, baptizare.

Resp. 1°. Argumentum illud nimis probare: ex eo nempe sequeretur homini adulto, quamvis reluctanti & invito, Baptismum conferendum esse, quia Deo qui Baptismum præcepit, potius parendum est, quam homini Baptismum refugienti: atqui tamen id negant adversarii; in adulto enim Baptismum suscipiente requiritur consensus; nimis ergo probat argumentum propositum, ac proinde nullius est momenti.

Resp. 2°. Dist. min. Deus jubet omnes baptizari, modo illud fiat citra juris naturalis & reverentiæ Sacramento debitæ injuriam, conc. min. fecus, neg. min.

Deus quidem generalem instituit Baptismatis recipiendi legem; sed eam non ita vult observari, ut vel juri naturali, vel Sacramento fiat injuria; quod sanè probatione non indiget: atqui alterutrum contingeret, si infidelium parvuli, in vitis parentibus, baptizarentur, ut jam ostendimus; ergo, &c.

Obj. 2°. *Cam parentes potestate abutuntur quam*

saos in filios habent, tunc eâ spoliari merito possunt: atqui suâ in filios potestate abutuntur infideles, cum eos baptizari non patiuntur; agunt enim contra Christi præceptum, & liberorum suorum utilitatem; ergo possunt eâ potestate spoliari.

Resp. Dist. maj. Cum suâ potestate in iis abutuntur quæ sunt juris naturalis, conc. in iis quæ sunt juris *supernaturalis*, neg. maj.

Iraque si infideles paternâ abuterentur autoritate, in iis quæ sunt juris naturalis; si, v. g. filios suos vellet interficere, aut in eos crudelius agerent, tunc Princeps pro autoritate à Deo sibi concessa, & Reipublicæ bono cuius ipsi cura commissa est, posset hujusmodi infidelium potestati filios subducere. Quando autem infideles suos liberos baptizari non patiuntur, minimè peccant contra jus naturale; lex enim quæ Baptismum præcipit, positiva est, ex sola Dei voluntate libera pendet; non eam docet natura, sed revelatio: peccant igitur duntaxat contra jus *supernaturale*, in quo nec Ecclesiæ subjiciuntur, quæ in eos tantum jurisdictionem habet, qui per Baptismum ipsius societati initiantur; nec Principibus, quorum potestas ad ea quæ *supernaturalis* sunt ordinis non pertinet. Ex eo quod igitur infideles suos filios baptizari non ferant, minimè sequitur ipsis auferri merito posse autoritatem paternam, quæ Evangelio longè antiquior est.

Obj. 3°. Non desunt piissimorum Principum exempla, qui infideles ad Baptismum compulerint. Chilpericus, referente Gregorio Turonensi, (*Lib. 6. Hist. Francorum, cap. 17.*) multos Judæos baptizari jussit; Dagobertus, teste Autore vitæ Sancti Amandi Trajectensis apud Surium, huic Episcopo litteras dedit, ut infideles Gandavenfes ad Baptismum cogeret; Sigebertus, Hispaniarum Rex, apud Baronium ad annum 1614, (*num. 39.*) Judæos ad Baptismum vi compulit; ergo, &c.

Resp. Exempla ista ad nostrum propositionem nihil atinere, in qua non de adultis, sed de infantibus sub patria autoritate constitutis, agitur. Præterea ex iis factis nihil colligi potest adversus consuetudinem Ecclesiæ, quæ neminem ad Baptismum recipiendum, fidemque Christianam amplectendam, per vim adigendum esse semper statuit. Sic, v. g. factum Sigeberti improbant Concilium Toletanum IV, anno 633. *De Judæis præcipit sancta Synodus nemini deinceps ad credendum vim inferre; cui enim vult Deus miseretur & quem vult indurat non enim tales invitati salvandi sunt, sed volentes.* (*Can. 57. tom 5. Concil. pag. 1719.*) Idem docet Gregorius Magnus: *Plurimi .... ad nostram perducere notitiam, multos ... Judæorum, vi .. ad fontem Baptismatis perductos .... timeo ne ... exinde .. animarum quas eripi volumus ... dispendia subsequantur.* (*Lib. 1. Ep. 47.*) Nicolaus I respondens ad consulta Bulgarorum: *Porro, inquit, illis violentia, ut credant, nullatenus inferenda est; nam omne quod ex voto non est, bonum esse non potest. Scriptum est enim, voluntariè sacrificabotibi.* (*Cap. 41. tom. 8. Concil. pag. 531.*) Si qui igitur Principes vim adhibuerint, ut fideles ad suscipiendam Religionem Christianam compellerent, id non Ecclesiæ quæ hujusmodi facta semper improbavit, sed minus prudenti zelo tribuendum est.

ARTICULUS II.

De Baptismate adulatorum.

Quæres 1°. quænam conditiones in adulto requirantur ad Baptismum recipiendum.

Resp. 1°. in adultis, ut Baptismum validè recipiant, necessarium esse consensum, ut ostendimus in Tractatu de Sacramentis in genere; nullus

enim, nisi volens, in Ecclesiam cooptari potest. Idcirco Baptismati præmittitur hæc interrogatio, *vis baptizari?* Et reipsa non confertur, nisi cum baptizandus responderit, *volo*. Hinc Innocentius III sic declarat: *Ille vero qui nunquam consentit, sed penitus contradicit, nec rem, nec characterem suscipit Sacramenti.* (Lib. 3. *Decretal. rit.* 42. cap. 3.)

Resp. 2°. in adultis, ut gratiam in Baptismo consequantur, tria potissimum requiri, nempe fidem, poenitentiam, & amorem Dei.

1°. Quidem fidem: cum enim Eunuchus Philippo dixisset: *Ecce aqua, quid prohibet me baptizari?* Respondit Philippus: *Si credit ex toto corde, licet.* (Act. 8. 36.) Id consentaneum est iis Christi verbis: *Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvus erit.* (Marc. 16. 16.) Dixi vero, ad consequendam gratiam, quia absque fide Baptismus validè reciperetur, ut agnoscit Augustinus: *Fieri potest, inquit, ut homo integrum habeat Sacramentum, & perversam fidem.* (Lib. 3. de Bapt. cap. 14.) Sed ea de re satis dictum fuit in Tractatu De Sacramentis in genere.

2°. Poenitentiam, sive sincerum de peccatis commissis dolorem Baptismo præmittere debent adulti ut patet ex istis S. Petri verbis: *Poenitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum.* (Act. 2. 38.) Præterea qui jam arbiter voluntatis suæ constitutus est, inquit Augustinus, cum accedit ad Sacramenta Fidelium, nisi eum poeniteat vitæ veteris, novam inchoare non potest. (Serm. 351. de poenit. cap. 2.) Atqui adulti qui baptizantur novam inchoant vitam; siquidem veterem hominem exuunt, & novum induunt: ergo eos præteritæ vitæ poeniteat necesse est.

3°. Amor Dei sine quo neminem justitiam consequi testantur Scripturæ, adultis necessarius est: *Qui non diligit, manet in morte,* ait S. Joannes (1. Ep. 3. 14.) *Si quis non amat Dominum,*

nostrum Jesum Christum, anathema sit, inquit S. Paulus (1. Cor. cap. 16. v. 22.) Verum de hoc argumento fufius, ubi de Sacramento Poenitentiae differemus.

Ex iis quæ diximus patet quam merito statuerit Concilium Nicænum, (Can. 2.) Catechumenis tempore opus esse, ut se ad Baptismum comparent; ut quæ fides, & qualis vita Christianis esse debeat, edoceantur; ut nostræ Religionis Mysteria, & præsertim morum doctrina, ipsorum animis altius imprimatur; ut denique emendationem suam, non verbis tantum, sed etiam operibus demonstrent: *Hinc quorundam, ait sapientissimus Drouin, apud Sinenses & alias Orientis Regiones Missionariorum crudelem indulgentiam boni omnes exhorruerunt, qui magis de multiplicanda gente, quam de latitia magnificanda. (Is. 9.) solliciti, magisque de numero, quam de virtute Baptizatorum gloriantes, obvios quosque, vix exploratâ illorum voluntate, unâ aut alterâ perfundiorè præmissâ instructione contenti, Sancto Baptismati fonti abluabant.* (De re sacramentaria, tom. 1. pag. 197. edit. Venet. in-fol. an. 1737.) Quibus malis ut occurrerent egregii Præsules Heliopolitanus & Berytenis, qui in prædicando Sinensibus Evangelio plurimum laborarunt, pastoralia documenta edidere.

Quæres 2°. Utrum energumeni, amentes, furiosi, sint baptizandi.

Resp. 2°. Cum S. Thoma, qui amentes ab ortu fuerunt, velut infantes habendos esse, & proinde baptizandos. Alii autem sunt amentes qui sanam mentem prius habuere, & deinde in insaniam versi sunt; utrum hujusmodi homines baptizari debeant, judicandum erit ex voluntate quam exhibuerunt, cum sanæ mentis essent. *Si tunc apparuit in eis voluntas suscipiendi Baptismum, ait S. Thomas, debet eis exhiberi in furia & amentia*

constitutis, etiamsi tunc adu contradicant, Alioquin si nulla voluntas suscipiendi Baptismum in eis apparuit, dum sanæ mentis essent, non sunt baptizandi. Quidam vero sunt qui, etsi à nativitate fuerint furiosi vel amentes habent tamen aliqua lucida intervalla in quibus rectâ ratione uti possunt. Unde si tunc baptizari voluerint, baptizari possunt, etiam in amentia constituti, & debet eis tunc Sacramentum conferri, si periculum timeatur: alioqui melius est ut tempus expectetur in quo sint sanæ mentis, ad hoc quod devotius suscipiant Sacramentum. Si autem tempore lucidi intervalli, non appareat in eis voluntas suscipiendi Baptismum, baptizari non debent in amentia constituti. (3. part. q. 68. art. 12.)

CAPUT VI.

De necessitate Baptismi.

DUPLEX à Theologis distinguitur necessitas; alia mediâ, alia præcepti. Illud est priori modo necessarium, sine quo vel *in re*, vel *in voto*, ut aiunt Scholæ, finis obtineri non potest; tales sunt Baptismus & Pœnitentia respectu salutis, quam nemo consequi potest sine gratiâ, vel regenerante in Baptismo, vel reparante in Pœnitentia. Illud est posteriori modo necessarium, de quo extat quidem præceptum: at sine quo tamen finis absolute potest obtineri, si nimirum citra culpam, & iusta de causa prætermittatur. Duobus in articulis expendemus, 1°. quæ sit infantibus & adultis Baptismi necessitas; 2°. utrum Baptismus per aliud suppleri possit.

ARTICULUS PRIMUS.

Quænam sit infantibus & adultis Baptismi necessitas.

Palagiani, cum originale peccatum inficiarentur, ideo Baptismi necessitatem sustulere. Cum autem eos S. Augustinus urgeret his Christi verbis: *nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu, non potest introire in Regnum Dei*, eo sunt adducti ut Regnum cœlorum à vita æterna distinguerent. A Regno quidem cœlesti infantes propter Baptismi defectum excluderent; eos autem in vitam æternam admitti contendebant, utpote innocentes, nullaque originali labe inquinatos. Cui doctrinæ affine est Cardinalis Sfondrati figmentum, qui in libro cui titulus est, *Nodus prædestinationis dissolutus*, pueris sine Baptismati morientibus veram felicitatem assignat.

Calvinus docet non arceri à Regno cœlorum infantes, quos è præsentis vita migrare contingeret, antequam aqua mergi datum fuerit; (Lib. 4. Instit. cap. 15. n. 22.) quod de infantibus fidelium intelligit. *Infantes nostros*, inquit, *antequam nascantur, se adoptare in suos pronuntiat Deus, cum se nobis in Deum fore promittit, seminique nostro post nos; hoc verbo continetur eorum salus.* (Ibid. n. 20.) Unde concludit (Ibid. n. 22.) fidelium infantibus necessarium non esse Baptismum, ut salutem obtineant.

Calvino Socinianos adungere possumus, qui omnem Baptismum necessitatem rejiciunt, & de prædicatione vel pœnitentia sensu metaphorico exponunt hæc duo Christi præcepta: *Docete omnes gentes baptizantes eos, &c. Nisi quis renatus fuerit ex aqua, &c.* Quin & nonnulli Theologi Catholici merito reprehenduntur, quod falsa ducti com-